

Expo playmobil

EEN VERHAAL VAN KEIZERRIJKEN

BEZOEKERS
GIDS

01.05.25
-16.11.25

MUSÉE
WELLINGTON

CHAUSSEÉE DE BRUXELLES N°147,
1410 WATERLOO
02/35728.60
WWW.MUSEEWELLINGTON.BE

WELKOM BIJ DE EXPO

“PLAYMOBIL, EEN VERHAAL VAN KEIZERRIJKEN!”

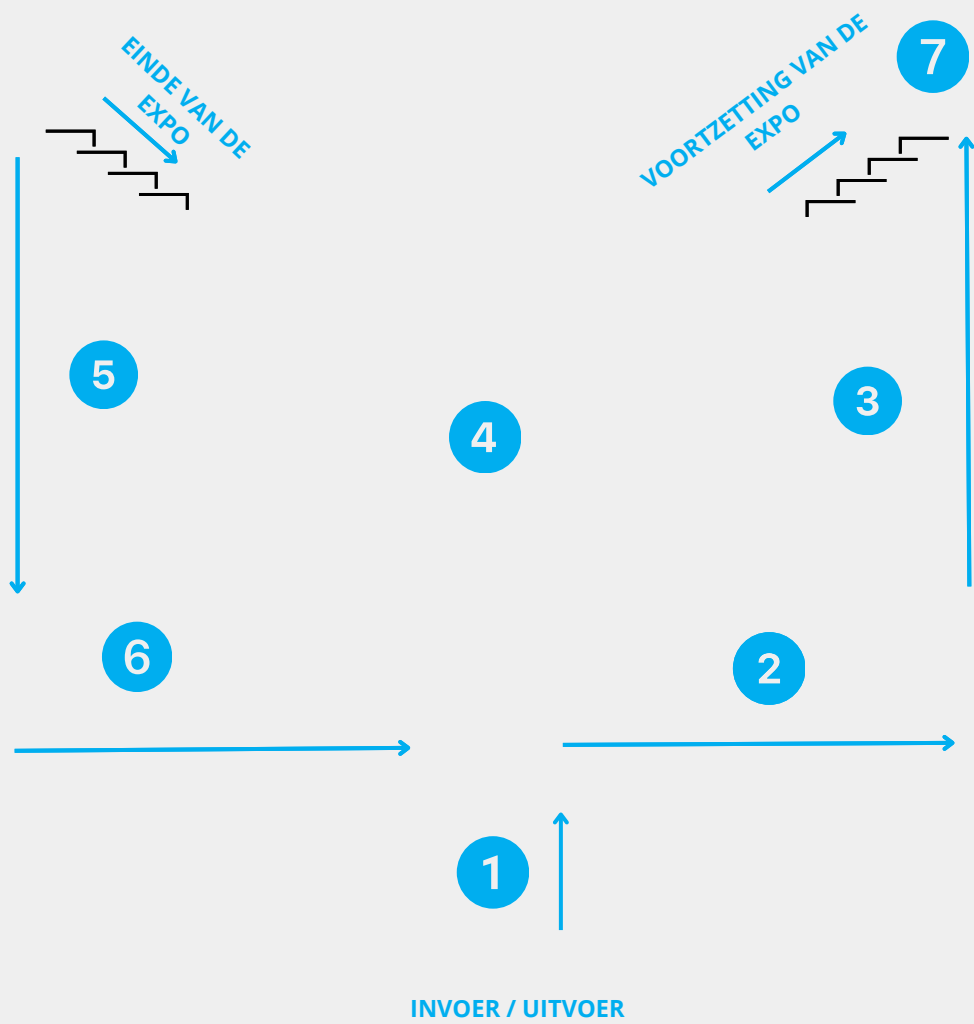
Welkom bij de tentoonstelling “Playmobil, een geschiedenis van keizerrijken”, die de culturele banden tussen de Oudheid en de Napoleontische periode belicht aan de hand van Playmobil-scènes naast historische voorwerpen.

Tijdens je reis ontdek je de drie grote beschavingen van het Middellandse Zeegebied - Egypte, Griekenland en Rome - die Napoleon en zijn tijdgenoten tijdens hun hele leven hebben geïnspireerd. Je reist ook door de geschiedenis van Napoleon Bonaparte, die van zichzelf droomde als de nieuwe Caesar van een Romeins Rijk dat naar zijn evenbeeld herrees.

We hopen dat u net zo veel plezier beleeft aan onze tentoonstelling als wij aan het maken ervan.

RICHTING VAN HET BEZOEK

DE VUURTOREN VAN ALEXANDRIË

De vuurtoren van Alexandrië werd tussen 299 en 289 voor Christus gebouwd op het schiereiland Pharos door Ptolemaeus I, de opvolger van Alexander de Grote in Egypte.

Dit monument vertegenwoordigt het oikouménê, het universele rijk waarvan Alexander de Grote had gedroomd. In overeenstemming met deze universele visie werd in de buurt het Mouseïon gebouwd, dat als doel had om alle kennis van de wereld op één plek samen te brengen.

De vuurtoren, die wordt beschouwd als een van de zeven wonderen van de antieke wereld, werd gebouwd om zeelieden van over de hele bekende wereld naar Alexandrië te leiden en tegelijkertijd zijn macht te laten gelden.

Het schiereiland Pharos gaf ook zijn naam aan de gebouwen die vandaag de dag nog steeds langs de kustlijn staan. De Ptolemaeën, afstammelingen van generaal Ptolemaeus, een naaste medewerker van Alexander de Grote, regeerden over Egypte na de dood van Alexander en volgden de troon van de farao's op

A Alexander de Grote

Alexander de Grote was een van de grootste veroveraars uit de geschiedenis. Als koning van Macedonië veroverde hij het Perzische Rijk en voerde zijn veroveringen door tot in India. In 331 voor Christus stichtte hij Alexandrië in Egypte, dat de hoofdstad zou worden onder de Ptolemaeën. Vandaag de dag heeft de stad meer dan 5 miljoen inwoners.

DIT BEELD UIT CYRENE IN LIBIË DATEERT UIT DE EERSTE EEUW NA CHRISTUS EN STELT ALEXANDER VOOR ALS EEN VAN DE DIOSCURI (DE TWEELING CASTOR EN POLLUX). FOTO DOOR AKG

Deze dynastie introduceerde de Griekse cultuur in Egypte en bouwde de meest prestigieuze gebouwen in Alexandrië, zoals de grote bibliotheek van de Mouseïon. Het was dit prestige dat Cleopatra VII, de laatste vorstin van dit geslacht, probeerde terug te winnen voordat haar verhaal tot een tragisch einde kwam.

De Griekse geograaf Strabo vertelt ons dat de vuurtoren was gebouwd van witte steen, die hard wordt in contact met water.

Onderzoekers speculeren dat de vuurtoren een vierkante, licht piramidale basis had, bekroond door een achthoekig niveau, eindigend in een kleine ronde toren bekroond door een onbekend standbeeld (misschien van Zeus of Poseidon).

De top bereikte 135 meter en het licht was vanaf een afstand van 50 kilometer te zien.

De vuurtoren stortte in de 14e eeuw in na verschillende aardbevingen en de overblijfselen liggen onder de zee.

De vuurtoren van Alexandrië die wordt voorgesteld in "Playmobil, een geschiedenis van keizerrijken!" leidde je naar onze tentoonstelling, net zoals het origineel dat zou hebben gedaan met de zeelieden uit de oudheid, 2000 jaar geleden.

DE FARAONS

De piramides zijn de meest emblematische monumenten van faraonisch Egypte.

De meest indrukwekkende is die van farao Cheops, gebouwd rond 2560 voor Christus.

In de periode van het Oude Egyptische Rijk (2700 v.Chr. tot 2200 v.Chr.) vestigden de farao's hun machtige gezag.

Het land werd bestuurd door een elite in dienst van de farao's, bestaande uit schriftgeleerden, priesters, hoge ambtenaren en leden van de koninklijke familie.

Farao Djoser van de derde dynastie gaf rond 2680 voor Christus opdracht tot de bouw van de eerste piramide in Saqqara, ontworpen door de architect Imhotep, die 2000 jaar later zou worden opgedeeld. De elite, die de farao wilde imiteren, liet bij de piramides graven bouwen die "mastaba" werden genoemd.

De rijke Egyptenaar wijdde zijn leven aan het voorbereiden van zijn postmortale bestaan. Voor hem speelt het echte leven zich af naast de goden zodra hij deze wereld heeft verlaten. Dit eeuwige leven vereist een nauwgezette voorbereiding

BEELDJE VAN FARAO KHUFU, IN 1903 GEVONDEN IN ABYDOS, EGYPTISCH MUSEUM IN CAIRO.

Farao Cheops

Zijn heerschappij werd gekenmerkt door de bouw van de Grote Piramide van Gizeh, een van de indrukwekkendste monumenten uit de geschiedenis. Oorspronkelijk 146,6 meter hoog (nu 138 meter), was het bijna 4000 jaar lang het hoogste menselijke bouwwerk. Khufu blijft een mysterieuze figuur omdat er maar weinig documenten over zijn leven en heerschappij bewaard zijn gebleven.

Hij moet een mastaba hebben (een begraafplaats die het ritueel vergemakkelijkt en het voortbestaan van de ziel garandeert), de naam van de overledene moet worden gegraveerd en het lichaam moet worden geconserveerd door middel van mummificatie.

Later zal er een reeks hulpmiddelen beschikbaar zijn om je op de been te houden, waaronder: Ouchebtis (kleine beeldjes die een dienaar in het hiernamaals voorstellen), het Dodenboek, muurschilderingen, de cultus die door je nakomelingen wordt beoefend en offergaven.

DE SLAG VAN THERMOPYLAE

De Slag bij Thermopylae in 480 voor Christus is legendarisch vanwege de confrontatie tussen het Griekse Rijk en het Achaemenidische Rijk, het eerste Perzische Rijk. Tijdens deze confrontatie vochten 300 Spartaanse soldaten, onder leiding van koning Leonidas, samen met hun bondgenoten uit de stad Thespiea tegen het enorme leger van de grote Perzische koning Xerxes I.

De Grieken en Perzen waren ervijanden in de oudheid en botsten in de Middeleeuwse Oorlogen. Deze conflicten werden uitgelokt door de opstand van de Aziatische Griekse steden, gesteund door Athene, tegen de Perzische overheersing. Na het neerslaan van deze opstand zochten de Perzen wraak door twee militaire expedities te lanceren onder leiding van Darius I en vervolgens Xerxes I.

Deze veldtochten eindigden in onverwachte overwinningen voor de Perzen. Deze veldtochten eindigden in een onverwachte overwinning voor de Europese Griekse steden, geleid door Athene en Sparta.

HOPLITE CASQUÉ DIT « LÉONIDAS », DÉBUT DU VE SIÈCLE AV. J.-C., MUSÉE ARCHÉOLOGIQUE DE SPARTE.

Léonidas Ier de Sparte

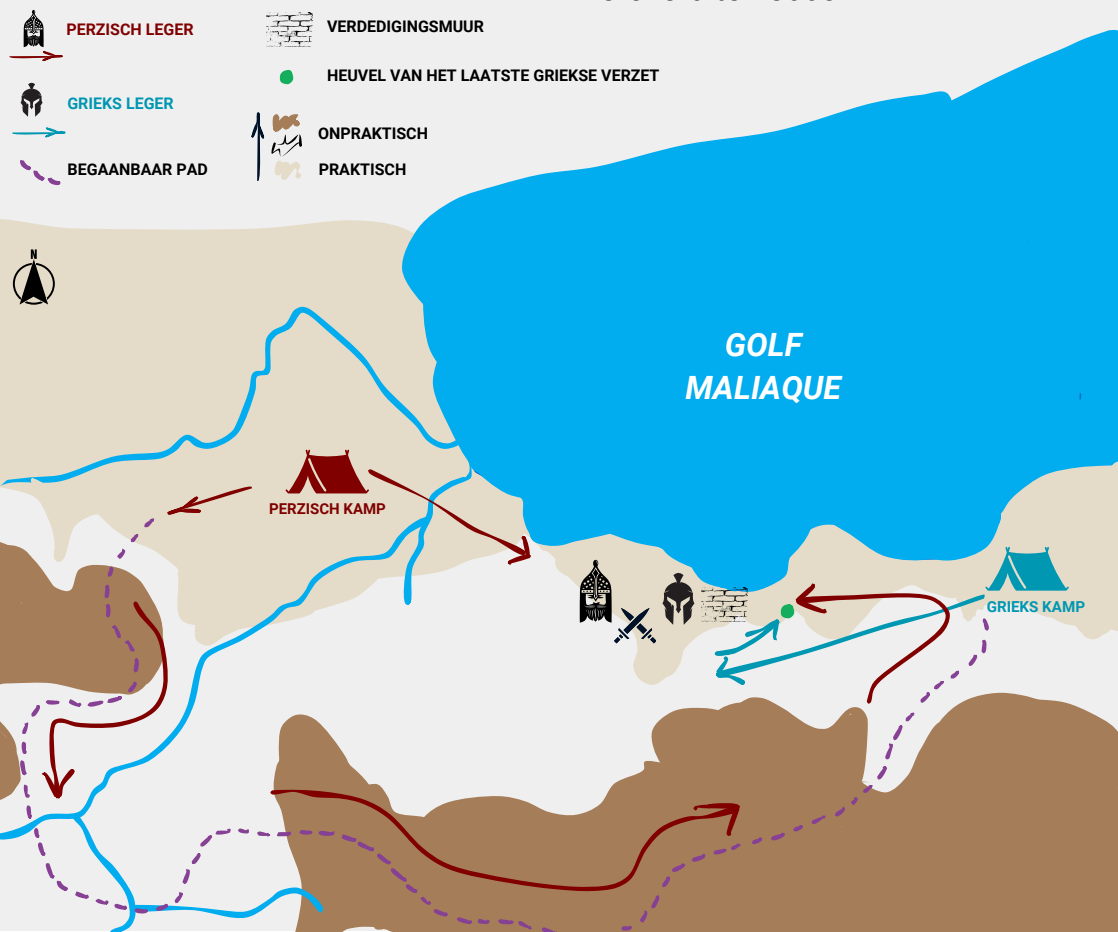
Léonidas Ier a été l'un des rois de Sparte de la dynastie des Agiades, régnant entre environ -490 et -480. Héritier d'une lignée prestigieuse, il a suivi l'éducation spartiate rigoureuse de l'Agôgê, qui formait les citoyens au combat et à la discipline militaire.

Aujourd'hui, Léonidas reste un symbole de l'idéal spartiate et de l'engagement total envers la cité.

Son héritage perdure dans l'histoire grecque, où son nom est associé à la discipline et à la bravoure. À Sparte, une statue lui est dédiée, témoignant de son importance dans l'histoire de la Grèce antique.

In de beroemde Slag bij Thermopylae slaagden de Spartanen erin om de Perzen in de pas drie dagen lang tegen te houden en volgens de Griekse historicus Herodes doodden ze 20.000 Perzen. Aan het einde van de slag kwamen alle Spartanen om. Het offer van Leonidas en zijn soldaten werd een symbool van heldendom en de strijd voor een ideaal.

Deze slag gaf de Grieken de tijd om zich voor te bereiden en ondanks de inname van Athene slaagden ze erin om de Perzen te verslaan dankzij hun lichte triremes in de zeeslag bij Salamis in 480 voor Christus en hun falanxformatie bij Plataea in 479 voor Christus. Het was uiteindelijk Alexander de Grote, de Macedonische koning, die het Perzische Rijk veroverde tussen 334 en 331 VC, na Griekenland veroverd te hebben.

ATHENE

De Griekse beschaving heeft ons het concept democratie nagelaten, dat in de 7e eeuw voor Christus in Athene werd geboren. De term “democratie” komt van de Griekse woorden δῆμος / dêmos (“het volk”) en κράτος / krátos (“macht, kracht”).

Dit systeem impliceert dat beslissingen worden genomen door de burgers, die dus betrokken zijn bij het beheer van hun zaken en zich bezighouden met politiek. In Griekenland sloot dit systeem vrouwen, slaven en buitenlanders uit. In de praktijk had de Atheense democratie dus slechts betrekking op een minderheid van de bevolking, die in de ecclesia bijeenkwam om over de wetten te stemmen.

Athene werd een van de belangrijkste Griekse steden en verenigde de andere steden in de Liga van Delos, die na de Middeleeuwse Oorlogen werd opgericht als verdedigingsliga tegen het Perzische Rijk.

Dit betekende het begin van de klassieke periode in de Griekse geschiedenis (tussen 483 VC en 338 VC). Pericles, een Atheense politicus, ondernam grote werken, in het bijzonder de heropbouw van de Akropolis, die in 480 VC door de Perzen was verwoest.

Het idee van de kunstenaar als een individueel talent ontstond, omdat veel producenten hun werken signeerden en een zeer gerespecteerde sociale positie genoten. Beschilderde vazen vielen uiteen in twee hoofdstijlen: de zwarte figuur en vervolgens de rode figuur.

De overheersing van Athene leidde tot de wijdverspreide toepassing van haar model. De geallieerden werden gedwongen om Atheense munten, gewichten en maten te gebruiken. Bovendien werden de rechterlijke macht en de schatkist van de Liga van

Delos naar Athene overgebracht. De Akropolis, herbouwd onder Pericles, werd het symbool van deze macht.

In 447 VC werd begonnen met de bouw van het Parthenon. Deze tempel, die de schat van de Liga van Delos herbergde, werd gebouwd onder leiding van de architect Phidias. Meer dan 1.000 arbeiders werden gemobiliseerd om dit kolossale project te voltooien, waarvoor in totaal 22.000 ton marmer werd gebruikt.

Het Erechtheion, dat een monumentaal standbeeld van Athena in ivoor bevatte, had op de frontons voorstellingen van de geboorte van Athena, de strijd tussen Athena en Poseidon om het bezit van Attica en Athena die de olijfboom aan de Atheners aanbood. Het is ook beroemd om zijn kariatiden, zuilen

gebeeldhouwd in de vorm van vrouwen. Het Atheense rijk viel in 404 voor Christus toen Athene werd verslagen door Sparta aan het einde van de Peloponnesische Oorlog.

DE SLAG BIJ ACTIUM

De Slag bij Actium heeft een blijvende indruk achtergelaten in de Oudheid, net als de Slag bij Waterloo in de 19e eeuw. Het wordt beschouwd als een van de meest beslissende veldslagen in de geschiedenis.

Het was een zeeslag die plaatsvond op 2 september 31 voor Christus, tijdens de Romeinse Burgeroorlog. Het vond plaats bij Actium, aan de westkust van Griekenland. Na de moord op Julius Caesar in 44 voor Christus bleven er twee sterke mannen over die de leiding hadden na de nederlaag van Caesars vijanden.

Cleopatra VII was de laatste koningin van Egypte en een uitzonderlijke heerseres vanwege haar intelligentie en diplomatie.

Ze bestee de troon in 51 voor Christus en consolideerde haar macht door een verbond te sluiten met Julius Caesar, met wie ze een zoon kreeg, Caesarion.

Ze was meertalig en beschaafd en behield de onafhankelijkheid van haar koninkrijk ten opzichte van Rome, waardoor ze een van de meest fascinerende figuren uit de oude geschiedenis is.

De eerste was Marcus Antonius, een generaal die dicht bij Caesar stond en Cleopatra VII verleidde, en de tweede Octavianus, neef en geadopteerde zoon van Julius Caesar.

De twee mannen deelden het immense grondgebied van de Romeinse Republiek: Octavianus regeerde in het Westen, terwijl Marcus Antonius het Oosten controleerde. Cleopatra VII had grote ambities voor haar zoon Caesarion, de enige biologische erfgenaam van Julius Caesar, die ooit zijn Romeinse erfenis zou kunnen opeisen.

Om dit te voorkomen begon Octavianus Marcus Antonius publiekelijk te kleineren, maar richtte zich vooral op Cleopatra VII, de "Oosterse", die hij ervan beschuldigde haar charmes te gebruiken om Marcus Antonius te beïnvloeden om concessies te doen die nadelig zouden zijn voor Rome.

Het leger van Marcus Antonius bestond uit zowel Romeinen als cliëntvolkeren, volkeren die "vrij" waren onder Romeinse heerschappij zoals de Joden, Pontiërs en Moren, wat de cohesie van zijn leger verzwakte. Zijn vloot bestond uit ongeveer 230 schepen, waarvan er 60 werden bevoorraadt door Cleopatra VII, met bijna 20.000 infanteristen en 2.000 boogschutters aan boord. Zijn schepen waren in slechte staat en er was een tekort aan bemanningsleden als gevolg van ziekten die hun tol hadden geëist van de roeiers.

Octavianus verzamelde 400 schepen met 40.000 Romeinse legionairs aan boord, meer ervaren en met een hoger moreel, onder het bevel van Agrippa. Zijn schepen waren lichter en sneller.

Marcus Antonius was niet van plan om te vechten, maar om de blokkade van Octavianus te forceren om te kunnen ontsnappen naar een gastvrij land

. Later hoopt hij een landslag te leiden om Cleopatra's schip te redden, dat de schat van de twee geliefden bevat. Marcus Antonius leidt zijn rechtervleugel, waarmee hij de genadeklap hoopt uit te delen.

Zijn centrum wordt aangevoerd door zijn secondanten Marcus Octavius en Marcus Insteius en zijn linkervleugel door Caius Sosius.

Aan Octavianus' kant leidde Agrippa de linkervleugel recht tegenover Marcus Antonius, terwijl het centrum in handen

was van Lucius Arruntius en de rechtervleugel onder bevel stond van Marcus Lurius, waar Octavianus ook aanwezig was

. Publicola, die de leiding had over Marcus Antonius' rechterflank, trekt zich terug en vlucht naar open zee. Octavianus volgt een vergelijkbare aanpak en rolt de linkervleugel van zijn tegenstander op. Terwijl de gevechten zich concentreerden op de vleugels, werd het centrum van de strijd blootgesteld. Cleopatra VII greep deze gelegenheid aan om rond 15.00 uur te vluchten en zo haar

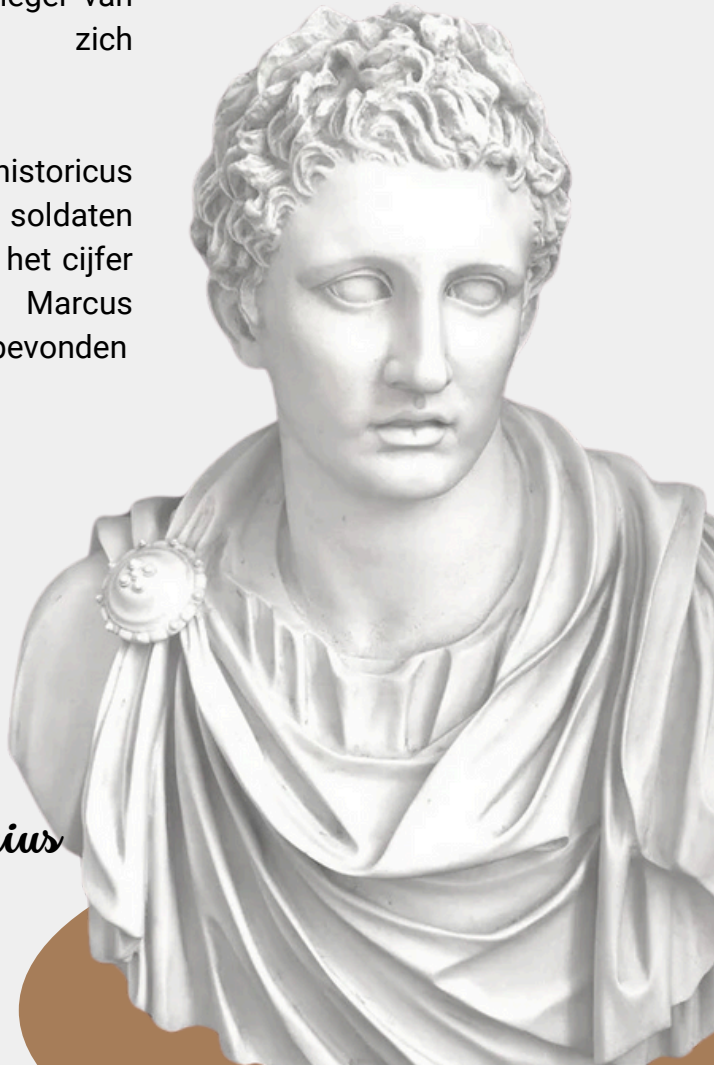
schat te redden. Marcus Antonius ontsnapte uit de strijd en volgde de koningin van Egypte, zijn vlaggenschip achterlatend voor een sneller schip.

De strijd ging verder, maar omdat hun leiders vluchtten, gaven de vloot en het leger van Marcus Antonius zich uiteindelijk over.

Volgens de Romeinse historicus Plutarch werden 5.000 soldaten gedood, terwijl Orosius het cijfer op 12.000 schat. Marcus Antonius en Cleopatra bevonden

zich weer in Egypte zonder een leger om hun aanspraken kracht bij te zetten. Een jaar later, toen Octavianus Egypte binnenviel, kozen ze ervoor zelfmoord te plegen.

*M*arcus Antonius

MARMEREN BUSTE OP SOKKEL VAN DE ROMEINSE GENERAAL MARCUS ANTONIUS

HET COLOSSEUM

Het Colosseum, ook wel bekend als het Flavische amfitheater (amphitheatrum Flavium), ligt in het hart van Rome. Het is wereldberoemd, vertegenwoordigt de welvaart van het Romeinse Rijk en getuigt van de amusementscultuur van de oude wereld.

De bouw begon tussen 70 en 72 onder keizer Vespasianus en werd voltooid in 80 onder Titus. Domitianus moderniseerde het tussen 81 en 96. De naam Flavisch amfitheater is afgeleid van de achternaam (gens Flavii) van keizer Vespasianus en zijn zonen Titus en Domitianus.

Dit immense bouwwerk diende zowel als een utilitaire infrastructuur als een symbool van macht. Het bood plaats aan ongeveer 50.000 toeschouwers die venationes (gevechten met wilde dieren), munera (gladiatorengevechten),

naumachies (zeeslagen), executies van veroordeelden en op de mythologie geïnspireerde drama's bijwoonden.

ILLUSTRATION DU COLISÉE

Het werd bijna 500 jaar lang gebruikt en stopte ermee in de vroege middeleeuwen.

In de loop der jaren werd het gebruikt voor verschillende doeleinden, waaronder huisvesting, ambachtelijke werkplaatsen, het hoofdkwartier van een religieuze orde, een fort, een steengroeve en vervolgens een heiligdom gewijd aan de martelaren van het christendom.

Napoleon, een fervent antiquair, mobiliseerde 1.800 mannen om het gebouw te restaureren en de arena tussen 1810 en 1814 uit te graven.

In 1807 werd de gevel versterkt met bakstenen. Zijn neef Napoleon III, wiens troepen Rome van 1849 tot 1870 bezetten om de paus te beschermen, zette de restauratie en het uitgraven voort. De arena werd in 1874 opnieuw uitgegraven en vervolgens in de jaren 1930 door Mussolini volledig ontruimd voor propagandadoeleinden. In 1995 kon dankzij een groot stabilisatie- en restauratieproject 85% van het monument worden opengesteld voor het publiek.

Vandaag de dag wordt het Colosseum elk jaar door meer dan 7.600.000 toeristen bezocht.

PAARDENRENNEN

We weten dat paardenrennen een eeuwenoude vorm van vermaak is, aangezien Homerus in de Ilias melding maakt van een wagenrace in de 8e eeuw voor Christus.

De eerste permanente renbaan in Rome werd opgericht door koning Tarquin de Oudere in 599 voor Christus. Hier vonden de ludi circenses plaats, die paarden- en wagenrennen, atletiek, worstelen en toneelspelen omvatten.

Racen werd al snel een echte Romeinse passie, met teams die kleuren droegen (wit, groen, rood en blauw) en gesteund werden op dezelfde manier als een voetbalclub vandaag de dag.

PORTRET VAN GUILAUME ROUILLE, EEN RENAISSANCE-UITGEEFSELUITIEN (CA. 1515-1550)

Tarquinius de Oude

Tarquinius de Oude was de vijfde koning van Rome en regeerde van 616 voor Christus tot 578 voor Christus. Hij was van Etruskische afkomst en voerde talrijke hervormingen en grote werken uit, waaronder de bouw van het Circus Maximus en de uitbreiding van het afwateringssysteem van Rome. Onder zijn bewind ontwikkelde de stad zich zowel politiek als militair. Vermoord door de zonen van zijn voorganger, werd zijn nalatenschap voortgezet door zijn opvolger, Servius Tullius. Vandaag de dag blijft hij een sleutelfiguur in het koninklijke Rome en markeert hij de overgang tussen de Etruskische invloed en de opkomst van de Romeinse macht.

Het waren Julius Caesar en keizer Augustus die het zijn definitieve vorm gaven: een circus. Het was uitgerust met carceres (kooien), twaalf startboxen en tribunes.

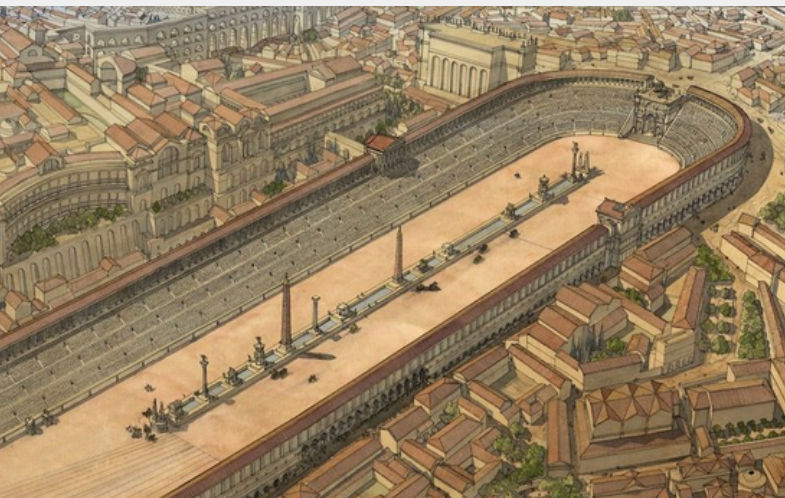
De spina verdeelde de arena in tweeën, omringd door twee metae (bolders) versierd met beelden, waarvan er één de godin Pollentia (godin van de macht) voorstelde.

Er was ook een fornix (triumfboog) en een tempel gewijd aan Luventa (godin van de jeugd). Er zijn twee speciale dozen:

één voor de keizer en de andere voor degene die de spelen aanbood.

Het Circus was langgerekt, 600 meter lang en 150 meter breed, en had een geschatte capaciteit van 100.000 toeschouwers.

Augustus richtte de eerste obelisk in het hippodroom op, die op de spina stond en gewijd was aan de zonnegod Sol. Deze obelisk, die dateert uit de regeerperiode van Ramses II, staat nu op het Piazza del Popolo. In het begin van de 4e eeuw restaureerde keizer Constantijn I het circus en maakte een plek vrij op de spina voor een nieuwe obelisk, die in 323 in Rome arriveerde.

DE SLAG OM ADUATUCA

De Slag bij Aduatuca vond plaats in de herfst van 54 voor Christus, hoogstwaarschijnlijk in de Geervallei tussen Tongeren en Luik.

De slag maakte deel uit van de Gallische Oorlog van Julius Caesar om de Keltische gebieden ten westen van de Rijn te veroveren. Caesars strategie om dit uitgestrekte gebied met weinig legionairs te veroveren was om de Gallische volkeren opeenvolgend te verslaan. Hij vreesde vooral de Belgen omdat zij de invasies van andere volkeren, waaronder de verschrikkelijke Cimbres, hadden weten tegen te houden.

Deze slag was een van de enige Gallische overwinningen op de Romeinen. Ambiorix, koning van de Eburonen, zet met list een val op voor de Romeinen.

7.000 legionairs van het XIVE legioen onder bevel van de legaten Quintus Titurius Sabinus en Lucius Aurunculeius Cotta werden gedood in de actie.

Ambiorix

Ambiorix was een koning van de Eburonen in de 1e eeuw voor Christus, bekend om zijn verzet tegen Rome. In 54 voor Christus overviel hij de legioenen van Julius Caesar en bracht de Romeinen een zware nederlaag toe. Maar door de vergelding van Caesar werd zijn volk weggevaagd en verdween hij spoorloos. Vandaag de dag is Ambiorix een emblematische figuur van het Gallische verzet. Hij wordt vooral in België geëerd, waar in Tongeren een standbeeld aan hem is gewijd.

HET STANDBEELD VAN AMBIORIX IN TONGEREN, BELGIË

De overwinning werd behaald dankzij het verrassingseffect van de Belgische aanval, toen de legionairs op weg waren uit het kamp en een offensief niet hadden verwacht.

Deze overwinning lokte andere opstanden uit, vooral onder de Nerviërs, die Quintus Tullius Cicero, de jongere broer van de beroemde redenaar Cicero, in zijn kamp belegerden. Caesar arriveerde op tijd om te voorkomen dat het kamp werd ingenomen en voerde vervolgens een hardhandig optreden uit dat, volgens zijn

La Guerre des Gaules, leidde tot de uitroeiing van het Eburon volk. Ambiorix bleef hem echter ontwijken en zocht zijn toevlucht in de diepe bossen van de Ardennen.

In de 19e eeuw werd Ambiorix een emblematische figuur in de Belgische geschiedenis. Er werden standbeelden aan hem gewijd en een park in Brussel draagt zijn naam. Hij werd het equivalent van Vercingetorix in Frankrijk.

De krijger van Vachères

De Krijger van Vachères is een Gallo-Romeins kalkstenen beeld dat in 1865 werd ontdekt in de buurt van Vachères, in de regio Alpes-de-Haute-Provence in Frankrijk. Het dateert uit de tweede helft van de 1e eeuw voor Christus en stelt een Gallische krijger in het Romeinse leger voor. Het beeldhouwwerk is voorzien van details zoals maliënkolders, een ovaal schild en een Keltisch koppel, wat de samensmelting van de Gallische en Romeinse culturen symboliseert. Vandaag de dag bevindt dit werk zich in het Musée Calvet in Avignon en getuigt het van de romanisering van de Gallische volkeren en hun integratie in het Romeinse Rijk.

AVIGNON - GUERRE DE VACHÈRES LAPIDARIUM MUSEUM

DE GALLO-ROMEINSE VILLA

Na de militaire verovering door Caesar in 51 voor Christus waren onze streken nog niet Romeins. Het was Augustus, zijn opvolger, die het initiatief nam voor een vreedzame opbouw.

Hij moedigde Romeinse kolonisten aan om zich in de Gallische gebieden te vestigen om er het Romeinse karakter te introduceren en economische structuren te ontwikkelen, met name een wegennet.

Deze twee acties stimuleerden het ontstaan van uitgestrekte landbouwbedrijven die handel dreven met de rest van de Romeinse wereld,

bekend als Gallo-Romeinse villa's.

Deze eigendommen behoorden toe aan Romeinen of leden van de Gallische aristocratie die de Romeinse manier van leven wilden overnemen.

In Basse-Wavre werden tussen 1904 en 1914 bij snelle opgravingen de overblijfselen van de grootste villa in België ontdekt. De villa was ongeveer 150 meter lang en had 52 kamers.

Julius Caesar

Julius Caesar was een Romeinse generaal en staatsman uit de 1e eeuw v.Chr. Als veroveraar van Gallië consolideerde hij zijn macht voordat hij in 49 v.Chr. de Rubicon overstak om met zijn leger Rome in te nemen, wat een burgeroorlog ontketende. Nadat hij dictator voor het leven was geworden, voerde hij belangrijke hervormingen door voordat hij in 44 voor Christus door senatoren werd vermoord. Zijn nalatenschap leidde tot het einde van de Republiek en de geboorte van het Romeinse Rijk, waardoor hij een van de invloedrijkste figuren uit de geschiedenis werd.

Negen van deze kamers waren gebouwd op hypocaustes, die voor vloerverwarming zorgden. De villa was weelderig gedecoreerd, met mozaïekbestrating en met marmer beklede muren.

Het was een villa rustica, gerund door een rentmeester (vilicus) aangesteld door de eigenaar, de Dominus, terwijl de meester van het huis in het luxueuze Pars Urbana woonde.

De villae rusticae, die gebaseerd waren op het intensieve en weloverwogen gebruik van slavenarbeid, behaalden een hoge productiviteit en waren gewijd aan speculatieve teelten.

Naast slaven hadden deze villae rusticae ook seizoenarbeiders nodig, die kleinere landeigenaren konden leveren. Romeinse boeren profiteerden ook van Gallische uitvindingen zoals de oogstmachine. Plinius de Oudere getuigt hiervan in zijn *Naturae Historiae* :

“
De oogst werd op verschillende manieren uitgevoerd. In de uitgestrekte landgoederen van Gallië werd een grote kist met tanden, getrokken door twee wielen, voortgeduwd door een os. De korenaren die door de tanden werden afgescheurd, vielen in de doos...
”

NAPOLEON EN EGYPTE

Op 1 juli 1798 landde generaal Bonaparte, die nog geen keizer was, in Egypte met 50.000 soldaten en matrozen en 167 wetenschappers die bekend waren op verschillende gebieden zoals natuurkunde, wiskunde en architectuur. Onder hen was de Belg Henri-Joseph Redouté, een expert in flora en fauna, aangezien België sinds 1794 bij Frankrijk was gevoegd.

Hun doel was Egypte te inventariseren om de economische rijkdommen te exploiteren en het revolutionaire Frankrijk aan de oevers van de Nijl te vestigen.

Net als hun generaal waren deze geleerden gepassioneerd door de oude cultuur en de expeditie gaf hen de kans om de overblijfselen van de Egyptische cultuur te verkennen, wat vele fantasieën voedde.

H. REDOUTÉ DOOR ANDRÉ DUTERTRE, ÉCOLE NATIONALE SUPÉRIEURE DES BEAUX-ARTS

Henri-Joseph Redouté

Henri-Joseph Redouté (1766-1852) was een Belgische tekenaar en schilder, de jongere broer van Pierre-Joseph Redouté. In 1785 voegde hij zich bij zijn broers in Parijs en specialiseerde zich in natuurhistorisch tekenen. In 1798 vergezelde hij Napoleons Egyptische expeditie als lid van de Commission des sciences et des arts, waar hij zijn gedetailleerde illustraties bijdroeg aan de Description de l'Égypte. Zijn werk verrijkte de wetenschappelijke documentatie van die tijd en liet een opmerkelijke artistieke erfenis na.

Sommigen zien in de hiërogliefen de overblijfselen van de "Adamische taal" die Adam en Eva zouden hebben gebruikt, terwijl anderen inwijdingsrituelen in de piramides zien plaatsvinden.

Pas in 1824 slaagde Champollion erin de hiërogliefen te ontcijferen, dankzij de steen van Rosetta die door kapitein Bouchart was ontdekt.

Geleerden speelden een fundamentele rol in de Egyptologie. *La Description de l'Égypte*, gepubliceerd na Bonaparte's terugkeer naar Europa, blijft een maatstaf voor de studie van verloren monumenten.

Kortom, hoewel de Egyptische expeditie een militaire mislukking was, was het een wetenschappelijk succes!

SLAG OM DE PIRAMIDES

De Slag bij de Piramiden vond niet naast de piramiden plaats, maar op 20 km van de beroemde monumenten. Desalniettemin versterkte het noemen van de slag “de piramides” de militaire glorie van generaal Bonaparte, die zichzelf in de rang van de grote Griekse en Romeinse veroveraars had verheven.

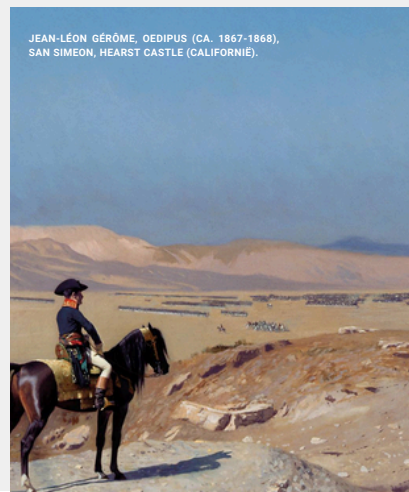
De slag vond plaats op 21 juli 1798 op het Embabeh-plateau en bracht de Mammelukken, toen heersers over Egypte onder leiding van de Bey (Heren) Murad en Ibrahim, met 30.000 strijders tegenover het Franse leger van 20.000 soldaten.

Bonaparte merkte op dat de kanonnen van de Mamluk niet mobiel waren en dat de infanteristen zich er niet van durfden te verwijderen. Bovendien speelden de

geen belangrijke rol spelen bij de Mamelukken, een cavalier volk.

Bonaparte beval Desaix zich buiten het bereik van de vijandelijke artillerie te begeven en de Mamelukken aan te vallen, terwijl Generaal Bon een frontale aanval op de schansen bij Embabeh voorbereidde.

De Mamlukse infanteristen leden al snel zware verliezen. Ongeveer 3.000 Mamluks slaagden erin aan de Fransen te ontsnappen en bereikten hun kamp in Embabeh.

JEAN-LÉON GÉRÔME, OEDIPUS (CA. 1867-1868),
SAN SIMEON, HEARST CASTLE (CALIFORNIE).

Mourad Bey merkte de beweging van de Fransen op en wilde profiteren van de superioriteit van zijn cavalerie. Hij beval zijn onstuimige cavalerie om de Franse colonnes aan te vallen toen ze naderden. De colonnes vormden zich in vierkanten, waartegen de aanvallen van de Mamelukken tevergeefs neerstortten.

Om zich tegen de ruiters te beschermen, vormde elke divisie een vierkant met zes rijen infanteristen. De artillerie werd op de hoeken geplaatst. Deze vierkanten waren mobiel om tegen de Mamelukken te kunnen manoeuvreren. Wanneer ze werden aangevallen, moesten ze stoppen en hen van alle kanten tegemoet treden.

Als ze een Mamelukse stelling wilden innemen, moesten de voorste gelederen zich losmaken om aanvalskolonnes te vormen en de anderen moesten achterblijven, altijd een vierkant vormend en klaar om de aanvalskolonnes te verzamelen in het geval van een terugtrekking. Deze strategie van het vierkant zou door Wellington gebruikt worden in Waterloo tegen de Franse cavalerie.

Op deze manier slaagden de generaals Bon en Menou erin om Embabeh en zijn fortificaties met hun bajonetten in te nemen en de vele Mammelukken die deze posities verdedigden uit te schakelen.

De strijd was voorbij, de Mamlukse cavalerie werd gedecimeerd en de Beys moesten vluchten. Bonaparte kon toen naar Caïro marcheren en de politieke controle over Egypte overnemen.

De Fransen verloren 30 man, terwijl de Mamluks 10.000 strijders verloren.

POMPEII

De stad Pompeii werd in 79 weggevaagd toen de Vesuvius uitbarstte, samen met Herculaneum, Oplontis en Stabies.

Begraven onder enkele meters vulkanische as bleef het eeuwenlang beschermd en bood het een glimp van een Romeinse stad bevroren in de tijd. Door de opgedroogde as is het moeilijk om opgravingen uit te voeren. Daarom is de stad ontsnapt aan plunderingen en zijn er aanzienlijke middelen nodig om de opgravingen uit te voeren.

Pompeii raakte in de vergetelheid totdat het in de 17e eeuw werd herontdekt. De opgravingen begonnen in 1748 en brachten talrijke archeologische vondsten aan het licht die een grote invloed zouden hebben op de westerse mode, vooral vanaf de Lodewijk XVI-stijl.

Karl Weber en Francesco La Vega werkten eraan om ongecontroleerde opgravingen op de site te voorkomen en tegelijkertijd de reconstructie van de bovenste structurele elementen van de gebouwen mogelijk te maken om de decoratie van de muren en de mozaïeken te behouden.

De studie van de muurschilderingen heeft het mogelijk gemaakt om vier schilderstijlen te onderscheiden die elkaar in de loop van de tijd opvolgden en bekend staan als de “Pompejaanse stijlen”.

Destijds werden de vondsten samengebracht in het Koninklijk Museum van Portici om hun veiligheid te garanderen. Zoals Charles Dupaty heeft opgemerkt, creëert dit museum een verbazingwekkend contrast:

“*On aime à voir un grain de blé triompher du temps, tout comme la statue de bronze, et partager avec elle l'éternité*”

In 1799 namen Franse troepen Napels in en de republikeinse Napolitanen riepen de Parthenopeïsche Republiek uit. Generaal Championnet steunde de opgravingen, die hij toevertrouwde aan abbé Zarilli.

In 1803 ontving Joséphine enkele dozen vol voorwerpen uit Pompeii in Malmaison, met de groeten van Ferdinand IV, koning van de Twee Siciliën.

In 1808 werd maarschalk Murat, Napoleons zwager dankzij zijn huwelijk met zijn zus Caroline, door Napoleon uitgeroepen tot koning van Napels.

Hij moedigde de ontwikkeling van opgravingen aan door nieuw land aan te kopen.

Tijdens zijn bewind publiceerde de architect François Mazois de eerste twee delen van zijn werk *De ruïnes van Pompeii*.

Tijdens deze periode werd het toezicht op de opgravingen toevertrouwd aan twee bekwame en toegewijde mannen, Michele Arditi en Pietro La Vega.

Zijn er overlevenden in Pompeii?

De uitbarsting van de Vesuvius in 79 na Christus bedolf Pompeii onder as, waarbij ongeveer 15.000 mensen omkwamen. Sommige inwoners wisten te ontsnappen en waren getuige van de ramp in het hele Romeinse Rijk.

Sindsdien is de stad nooit meer bewoond geweest en werd het een belangrijke archeologische vindplaats. Vandaag de dag verwelkomt Pompeii meer dan 4 miljoen bezoekers per jaar, met een limiet van 20.000 per dag om de site te behouden.

DE ZEESLAG VAN ABOUKIR

Hoewel de slag bij de piramiden een van de beste prestaties van generaal Bonaparte was, begon de Egyptische Veldtocht zich een maand na zijn landing tegen hem te keren. Op 1

en 2 augustus 1798 werd de Franse vloot zwaar verslagen in de zeeslag bij Aboukir.

Groot-Brittannië, dat sinds 1793 in oorlog was met Frankrijk, had de zeeën onder controle en probeerde te voorkomen dat de Fransen zich in Egypte zouden vestigen, waar ze een bedreiging zouden kunnen vormen voor de Britse nederzettingen in India, waar Arthur Wellesley, de toekomstige hertog van Wellington, naam had gemaakt

De Admiraliteit stuurde daarom vice-admiraal Horatio Nelson om de Fransen te onderscheppen voordat ze in Egypte aankwamen, maar Nelson slaagde niet in zijn missie omdat hij de snelheid van de Franse schepen overschatte.

Toch slaagde hij er uiteindelijk in om de Franse vloot te lokaliseren, voorzichtig voor anker dicht bij de kust in de rede van Aboukir. Nelson koos ervoor om de aanval in te zetten als de avond viel, wat de Fransen volledig verraste.

Het Franse eskader stond onder bevel van vice-admiraal François Paul de Brueys d'Aigalliers, die zijn schepen met dikke kabels had verbonden om te voorkomen dat ze de linie zouden doorbreken en met het idee om een kanonnenlinie te vormen. Zijn schepen lagen echter te ver van de klippen en te ver van het fort om ze te kunnen beschermen.

Zijn schepen lagen te ver uit elkaar om elkaar te kunnen steunen. Deze positie betekende het opgeven van elke mogelijke manoeuvre en hield geen rekening met een ruimte waardoor het voor Britse schepen moeilijk zou zijn om door te dringen.

Bovendien zijn drie van haar schepen, zoals de Conqueror uit 1747, verouderd.

Rond 18.20 uur op 1 augustus begon de aanval. In een speling van het lot die in een kans veranderde, passeerde HMS Goliath, onder commando van kapitein Foley, voor de boeg van de "Guerrier" en omzeilde de hele Franse linie.

Het werd gevolgd door *HMS Zealous*, *HMS Audacious*, *HMS Orion* en *HMS Theseus*, waardoor de Britten de Franse linie konden oprukken, die ze op het punt stonden in een vice te veroveren. Eén voor één werden de Franse schepen vernietigd of gedwongen zich over te geven. De slag bereikte zijn hoogtepunt met de explosie van het 120-ponders tellende vlaggenschip "Orient".

Schout-bij-nacht Denis Decrès, die tussenbeide had kunnen komen, bleef roerloos liggen, veroordeelde wat er over was van het Franse eskader en koos ervoor om te vluchten.

Decrès droeg een zware verantwoordelijkheid voor de Franse nederlaag. Schout-bij-nacht Villeneuve (die later bij Trafalgar verslagen zou worden), die het bevel voerde over de achterhoede op de "William Tell" met 80 kanonnen, greep niet in en hield zich nauwgezet aan zijn orders om de linie niet te doorbreken.

Hij had het verloop van de strijd kunnen veranderen door de baai op te trekken en op zijn beurt de Britse linie in te nemen. De volgende dag ontsnapte Villeneuve met 2 schepen en 2 fregatten onder bevel van Decrès. Ze werden niet achtervolgd, omdat de schepen van Nelson te zwaar beschadigd waren.

In slechts een paar uur, dankzij geluk, durf en tactisch genie, veranderde vice-admiraal Nelson het verloop van de Egyptische Veldtocht. Bonaparte kreeg geen voorraden meer uit Frankrijk en werd een gevangene van zijn verovering. In augustus 1799 moest hij zijn leger verlaten. Het Egyptische leger capituleerde uiteindelijk in Alexandrië in augustus 1801.

NAPOLEON KEIZER EN KONING

In 1801 wees de eerste consul Bonaparte (een "Romeinse" titel die hij in 1799 aannam) de haven van Boulogne-sur-Mer aan als centraal commandopunt voor het leger dat Groot-Brittannië wilde binnenvallen. Julius Caesar zou hier in 54 voor Christus ook zijn leger en vloot hebben gevestigd.

Hij vertrouwde het bevel over de vloot die naar Engeland zou varen toe aan admiraal Latouche-Tréville, gevolgd door Bruix in 1803. Deze twee admiraals sloegen met succes de aanvallen van de Royal Navy af, waaronder die van Nelson, die bij Boulogne een van de zeldzame nederlagen in zijn carrière leed.

De Eerste Consul gaf opdracht tot grote verbeteringen, zoals de bouw van een doorspoelsluis om de rivier de Liane zandvrij te maken en het graven van een groot bassin dat plaats bood aan 1000 boten.

De eerste Legioenen van Eer werden uitgereikt op het kamp van Boulogne in 1804. Het stadsbestuur had de stad verfraaid met versieringen die geïnspireerd waren op de oudheid en die de bewegingen van het leger uitbeeldden.

GRAND COLLIER DE L'ORDRE DE LA LÉGIION D'HONNEUR AVANT APPARTENIR À NAPOLEON IER DOOR MARTIN-GUILLAUME BINNAIS © PARIS - MUSÉE DE L'ARMÉE DIST. RMN-GRAND PALAIS / BEELD MUSÉE DE L'ARMÉE

Legioen van Eer

Het Légion d'Honneur is de hoogste onderscheiding van Frankrijk, in het leven geroepen door Napoleon Bonaparte in 1802. Het erkent civiele en militaire verdiensten en wordt toegekend zonder onderscheid van afkomst of sociale rang. Hij bestaat uit verschillende rangen en wordt toegekend aan diegenen die een uitzonderlijke bijdrage hebben geleverd aan Frankrijk. Vandaag de dag blijft het een symbool van prestige en uitmuntendheid, uitgereikt aan persoonlijkheden van over de hele wereld voor hun opmerkelijke prestaties.

In het midden stond een heuvel waarop een oude troon rustte, bekend als de “troon van Dagobert” (koning van de Franken van 629 tot 639).

Als locatie voor de ceremonie werd het natuurlijke circus van Therlinctum gekozen, aangelegd als een Romeins amfitheater. In het midden stond een heuvel waarop een antieke troon rustte, bekend als de “troon van Dagobert” (koning van de Franken van 629 tot 639). Met deze gebeurtenis wilde Napoleon zijn nieuwe dynastie in verband brengen met de eerste dynastie die over het koninkrijk Frankrijk heerste, de Merovingen.

De keizer staat naast zijn broer Jozef, omringd door ministers, maarschalken en een groot gevolg. Napoleon draagt het kleine uniform van de chasseurs à cheval, aangevuld met zijn reeds emblematische hoed. Op een gebaar van maarschalk Berthier presenteren de 120.000 mannen hun wapens. Napoleon begint de legionairseed voor te lezen:

“

om u te wijden aan de dienst van het Keizerrijk en aan het behoud van zijn grondgebied in zijn integriteit, aan de verdediging van de Keizer, van de wetten van de Republiek en van de eigendommen die zij hebben gewijd, om met alle middelen die de rechtvaardigheid, de rede en de wetten toestaan, elke onderneming te bestrijden die zou neigen naar het herstel van het feodale regime. U zweert alles te doen wat in uw macht ligt om vrijheid en gelijkheid te handhaven, de primaire grondslagen van onze grondwetten.

”

Napoleon voegde eraan toe: “Jullie zweren het”, waarop 120.000 mannen in één adem antwoordden: “Wij zweren het”.

Bijna 2.000 mannen werden gedecoreerd, waaronder 16 grootofficieren, 49 commandanten en 189 officieren. Zeer weinig burgers ontvingen het Légion d'Honneur, dat voornamelijk een militaire onderscheiding bleef.

Toen de uitreiking voltooid was, begon de parade van de troepen. De matrozen van het flottielje, met hun instapbijlen op hun schouders, gingen voorop.

Vandaag de dag herinnert de Grande Armée-colonne in Boulogne aan deze gebeurtenis.

DE KRONING

Bij zijn terugkeer uit Egypte greep Napoleon de macht via een staatsgreep op 18 Brumaire jaar VIII (9 november 1799). Hij werd Eerste Consul van een triumviraat (macht gedeeld door 3 personen) samen met twee andere Consuls: Cambacérès, een afgevaardigde en jurist, en Lebrun, gekozen in de Raad van Ouden en een econoom.

De term komt rechtstreeks van de twee driemanschappen uit de Romeinse geschiedenis. De eerste bracht Caesar, Pompeius en Crassus samen in 60 voor Christus en opnieuw in 57 voor Christus, terwijl de tweede Octavianus, Marcus Antonius en Lepidus samenbracht in 43 voor Christus, met als hoogtepunt de Slag bij Actium.

Tijdens het consulaat kwamen de belangrijkste verwezenlijkingen van het Eerste Keizerrijk op gang, zoals het Burgerlijk Wetboek, het herstel van de binnenlandse vrede, het Concordaat met de Kerk (dat in België nog steeds de maatstaf is),

de oprichting van de Banque de France en de oprichting van de Banque de France.

Frankrijk, de Cour des Comptes en de stabilisatie van de munteenheid dankzij de Germinal-frank, die tot 1914 in goud kon worden omgezet. Het consulaat kende ook grote militaire successen, zoals de Slag bij Marengo tegen de Oostenrijkers op 14 juni 1800, en een korte vrede met Groot-Brittannië tussen 1803 en 1804.

Dit bracht Napoleon en zijn gevolg ertoe om te proberen het regime te stabiliseren door een republikeinse monarchie in te stellen. Dit concept was rechtstreeks ontleend aan de Romeinse geschiedenis en zijn "keizers van de republiek".

Praktisch gezien blijven alle republikeinse instellingen bestaan, maar onder leiding van een monarch. Het is dus geen terugkeer naar het oude Bourbon-regime.

Napoleon werd keizer van de Fransen na een senatus-consult (tekst van de Senaat, een term die ook is ontleend aan de Romeinse Senaat) van 18 mei 1804 waarbij het keizerrijk werd opgericht.

Het volk werd in juni 1804 gevraagd om over de kwestie te stemmen en het "ja" won een verpletterende overwinning met 99,93%. De stemming was echter niet geheim en de kiezers konden onder druk worden gezet.

Napoleon I wilde een kroningsceremonie organiseren om de Napoleontische dynastie tussen de grote keizerlijke en koninklijke dynastieën van Frankrijk en Europa te plaatsen.

Hij koos ervoor om deze gebeurtenis niet in Reims te vieren, dat te veel deed denken aan de Capetiaanse, Valois en Bourbon dynastieën, maar gaf de voorkeur aan Parijs.

Hij werd ook geïnspireerd door de Karolingische keizer Karel de Grote, die op 25 december 800 door de paus werd gekroond.

De keizer stelde de kroning vast op 2 december 1804 in de kathedraal Notre-Dame in Parijs, in aanwezigheid van paus Pius VII. Het interieur van de gotische kathedraal is nauwelijks herkenbaar, omdat de middeleeuwse stijl in die tijd werd verworpen. Daarom werd het interieur versierd om het een neoklassieke uitstraling te geven, d.w.z. in de Romeinse stijl.

DE RITE VAN NAPOLEON DOOR JACQUES-LOUIS DAVID (1808, MUSÉE DU LOUVRE).

NA WATERLOO

De slag bij Waterloo op 18 juni 1815 bezegelde definitief het lot van het keizerrijk van Napoleon I, dat ineens stortte met de tweede troonsafstand van de keizer op 22 juni in Parijs.

De ex-keizer probeerde te ontsnappen aan de zegevierende machten en ging naar Rochefort, waar hij een schip hoopte te vinden dat op weg was naar de Verenigde Staten. De haven lag onder een Britse blokkade, waardoor Napoleon niet kon vertrekken.

Er werden hem verschillende middelen voorgesteld, zoals een uitweg forceren uit de twee Franse fregatten die voor anker lagen, via een Amerikaans schip, verstopt in een wijnvat, op een getijdejager, etc. Napoleon vertrok naar het eiland Aix, waar hij zich uiteindelijk op 15 juli 1815 overgaf aan de Royal Navy.

De Britse regering wilde voorkomen dat Napoleon zou landen op Kroondomein waar hij

habeas corpus te gebruiken en berecht te worden volgens de Britse wet. Het was om deze reden dat Napoleon van de HMS Bellerophon naar de HMS Northumberland werd overgebracht zonder ooit voet aan land te zetten en vervolgens naar het eiland Sint Helena werd gestuurd.

Dit eiland behoorde niet toe aan het Verenigd Koninkrijk, omdat het privébezit was van de Oost-Indische Compagnie, die het land verhuurde aan de Britse regering. Deze juridische list voorkwam een al te ingewikkelde rechtszaak.

Het eiland, dat 1.900 km voor de kust van Afrika in het midden van de Zuid-Atlantische Oceaan ligt, wordt als een fort beschermd door 1.500 soldaten. Daarnaast bewaakten verschillende schepen en 500 kanonnen de toegangswegen tot het eiland om te voorkomen dat de “onruststoker van de wereld” zou terugkeren om de Europese rechtbanken te achtervolgen.

Napoleon was de zwaarst bewaakte gevangene in de geschiedenis.

Napoleon werd vanaf 10 december ondergebracht in Longwood House. In dit vochtige, door ratten geteisterde verblijf deelde hij zijn herinneringen met de Comte de Las Cases, die ze vastlegde in het "Mémorial de Sainte-Hélène". Hij begon ook met tuinieren en legde de keizerlijke etiquette (hoofse manieren) op aan het kleine gevolg dat hem vergezelde tijdens zijn ballingschap.

Hij had ook een dochter met Albine de Montholon,

genaamd Marie Caroline Julie Elisabeth Joséphine Napoléone de Montholon, die jong stierf in Brussel in 1819. Haar graf bevindt zich op het kerkhof van Brussel.

Op 5 mei 1821 stierf de voormalige keizer aan een maagzweer die was uitgegroeid tot kanker. Zijn lijden, beschreven in het Gedenkteken en gerapporteerd door getuigen, maakte van hem een soort martelaar van de Franse Revolutie. Napoleon won de strijd van de herinnering.

De romantici grepen terug op de oude mythologie en vergeleken hem met Prometheus die aan zijn rots geketend was.

NAPOLEONS DOOD, IN LONGWOOD HOUSE.
OP HET EILAND ST HELENA.

POP-CULTUUR

Sinds het einde van de Oudheid, dat we kunnen dateren vanaf de val van Rome in 476, is de Grieks-Romeinse cultuur voor veel mensen een droom geweest.

In de Middeleeuwen lieten vorsten als keizer Karel de Grote en de Franse koning Philippe Auguste zich inspireren door de Romeinen.

Tijdens de Renaissance werd de Oudheid volledig cultureel herontdekt door middel van schilderkunst, architectuur en beeldhouwkunst. Deze mode voor de Oudheid ging door de eeuwen heen door, met verschillende intensiteit, met als hoogtepunt het Napoleontische tijdperk.

De Oudheid leeft vandaag de dag nog steeds voort via een groot aantal kanalen die de droom van de oudheid voeden.

Films als Julius Caesar (1953), Ben-Hur (1959), Cleopatra (1963), The Fall of the Roman Empire (1964) en meer recent Gladiator (2000), Troy (2004) en 300 (2007) geven een spectaculair beeld van de Oudheid.

De Avonturen van Asterix, met een humoristische toon, zijn sinds 1999 met Asterix en Obelix vs Caesar op het witte doek gebracht en zijn onderdeel geworden van onze hedendaagse cultuur, waarbij Asterix & Obelix - Missie Cleopatra (2002) het populairst is gebleven.

De avonturen van Asterix de Galliër, in 1959 gecreëerd door Goscinny en Uderzo, maken deel uit van de verspreiding van een bepaalde visie op de Oudheid via de beproevingen van een dorp van verstokte Galliërs die zich verzetten tegen de Romeinse invallers.

De 40-delige serie is vertaald in 117 talen en er zijn bijna 400 miljoen exemplaren van verkocht.

BEDANKT

VOOR UW

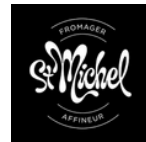
BEZOEK

Met de steun van

Dankzij onze partners

++ MUSÉE ++

WELLINGTON

18 X 15

++ MUSÉE ++

WELLINGTON

18 X 15